

LBRIS

We know
books

GREG JAMES CHRIS SMITH

SUPER NORMAL

Ilustrații de
ERICA SALCEDO

Traducere din limba engleză de
Justina Bandol

LITERA
București

1

Casa cea nouă

Murph ura casa cea nouă mai tare decât urâse orice altceva în viața lui – din câte ținea el minte. În timp ce stătea și se uita la ea, o adiere ușoară – cum se întâlnește deseori la începutul unei povești – îi răvășea claia de păr castaniu. Cu toate resursele de care dispunea creierul lui de numai unsprezece ani, băiatul încerca să-și dea seama de ce casa aceasta îl făcea să se simtă atât de oribil.

Problema părea să fie că era pur și simplu... prea nouă. Când fusese mai mic, Murph locuise într-o casă mult mai veche, cu o scară de lemn ispititoare care ducea într-un pod părăginit la fel de ispititor, plin de cutii mai mult decât ispititoare. Aveau acolo și o grădină cu copaci absolut palpitanți, în care se puteau găsi ascunzători absolut palpitanți. Fusese genul de casă în care se petrec

aventuri – deși, ca să fim cinstiți, nu se petrecuse niciuna niciodată. Dar *potențialul* existase.

Aici, șansele să se petreacă la un moment dat vreo aventură erau zero. Cu patru ani în urmă, Murph plecase din casa cea veche împreună cu mama și fratele lui fiindcă slujba mamei îi silise să se mute în alt oraș. Lucru deja foarte rău. Numai că, la doar un an după aceea, trebuiseră să se mute din nou. Și apoi iarăși. Și iarăși. Așa că acum, după ce-și petrecuse o treime din viață departe de coridoarele vechi și întortocheate la care ținuse atât de mult, ajunsese să se zgâiască iarăși la o casă nouă și să-și dorească fierbinte ca cineva s-o arunce în aer sau să-i dea foc. Ceea ce, de fapt, urma să se și întâmple – numai că el nu știa asta.

Și, chiar dac-ar fi știut că, în numai câteva luni, din casa cea nouă n-avea să mai rămână decât un morman de ruine fumegânde, tot nu l-ar fi încălzit prea tare. Acum, sub cerul maroniu al serii, din care burnița slab și care se potrivea perfect cu starea lui de spirit, Murph căra cutii de carton în casa ca o cutie și le trântea zgomotos în vestibulul vopsit într-un verde palid, ca voma de pisică.

Noua lui cameră etala o nuanță verzuie diferită, dar la fel de dezgustătoare – de avocado stricat. Candida cu mari șanse de succes la titlul de cea mai deprimantă încăpere din casa aceasta jalnică, deși competiția era acerbă. În cameră se găseau doar o saltea pe jos și o comodă albă. La lumina zilei, fereastra fără perdele ar fi dat spre canalul cu apă unsuroasă din spatele casei și spre peretele de cărămidă de pe celălalt mal, așa că Murph se bucură că se întunecase deja.

Trase oftând fermoarul genții și începu să despacheteze, azvârlind tricouri și blugi la grămadă în sertare. Ajunse în cele din urmă la ultimele patru piese, dar, în loc să le găsească și lor un loc, le întinse pe saltea și se așeză turcește pe podea să le inspecteze.

Erau patru tricouri cenușii – purtate în ultima lui zi la școlile prin care trecuse. Primul era acoperit de semnături făcute cu carioca: la prima lui școală, prin tradiție, dacă un elev pleca, toată lumea îi scria un mesaj de adio.

*O să-ți ducem dorul, frate! Max
Ținem legătura, campionule! Sam
Nu ne părăsi, Mărețe Murph! Lucas*

Erau și alte semnături și mesaje, care acopereau cea mai mare parte a bluzei cenușii cu litere vesele, multicolore.

Nu pleca!

Dar el trebuise să-i părăsească – și asta numai din cauza serviciului mamei. Voise să țină legătura cu ei, dar în anul următor fusese ocupat să-și facă alți prieteni, care să-i înlocuiască pe cei abandonți.

Ridică al doilea tricou și citi pe el numele noilor prieteni. Nu atât de multe ca pe primul, dar cuvintele binevoitoare nu lipseau.

Nu-mi vine să cred că pleci după numai un an! Cu drag, Pia

Murph, o să ne fie dor de tine. Întoarce-te curând, amice! Tom

Pe tricoul al treilea erau doar două nume, care scriseseră cu pixul cu gel câte un gând de ultim moment; Murph își dorise o amintire de care să se poată agăța.

Al patrulea tricou era curat și fără nicio însemnare.

Băiatul împături tricourile la loc și le puse teanc în sertarul de jos al comodei.

În anul anterior nu-și făcuse niciun prieten. Fusese convins – și pe bună dreptate – că într-o zi, nu peste multă vreme, mama avea să-l anunțe la masa de prânz că trebuiau din nou să se mute. Oamenii din jur deveniseră pentru Murph ca niște emisiuni TV. N-avea niciun sens să te atașezi prea tare de ei, fiindcă nu puteai să prevezi niciodată când o să apară cineva care să schimbe canalul.

Așa cum știi probabil dacă ți-ai schimbat vreodată locuința, cina din prima seară în casa cea nouă, cu mâncare la pachet de la restaurantul din colț, e un ritual foarte important. Și, asemenea oricărei familii care s-a mutat vreodată într-o casă nouă, Murph, Andy, fratele lui mai mare, și mama lor se așezară în seara aceea la masă cu sentimentul bizar că se aflau în casa altcuiva și că acel cineva trebuia să dea drumul de urgență la căldură.

Mâncară direct din casoletele de staniol, pentru că mama nu găsea cutia în care fuseseră împachetate farfuriile. Murph știa exact unde e, dar era ocupat să-l împiedice pe fratele lui să-i fure chipsuri de creveți din pungă.

- Sunt ai mei, nesătulule! strigă el, căci Andy se întinsese peste masă ca o caracatiță lacomă și înșfăcase un pumn de chipsuri uleioase.

- Nu-ți trebuie o pungă întreagă, Murfulică! îi răspunse „nesătulul“ de șaisprezece ani.

- Ba îmi trebuie, se stropși Murph, împrôșcând cu firimituri de parcă și-ar fi lansat din gură un foc de artificii - cu aromă de creveți. Și nu-mi mai spune „Murfulică“! Știi că nu-mi place.

- Scuze, Murfulică! zise Andy mândru, cu aerul cuiva care tocmai a dat o replică năucitoare.

- Hai, băieți, lăsați-o baltă! le zise mama și scoase un oftat. Andy, nu-i mai spune „Murfulică“! Iar tu, Murfulică, dă-i și lui câțiva creveți!

- MAMI! țipă Murfuli... scuze, *Murph*.

Ceialalți începură să râdă, și nici el nu se putu abține, dar era nervos.

- V-ați aliat împotriva mea. N-ajunge c-am nimerit într-un fund de lume și că trebuie să locuim într-o cutie de pantofi! Eu nu sunt pantof!

Mama îi puse o mână consolatoare pe obraz:

- Știu că nu ești pantof! Și știu că n-ai vrut să ne mutăm.

Murph se uită la ea cum își dă capul pe spate, probabil ca să-și rețină câteva lacrimi tipic materne. „Nici ea n-a vrut să se mute“, își spuse el.

- Știu că o să vă ia un timp să vă acomodați, li se adresă mama amândurora, dar aveți răbdare, vă rog! Până la urmă o să iasă bine, veți vedea. O să profităm de tot ce e bun aici. O să fie... Se opri, căutând cuvântul potrivit și, cu toate că Murph nu-și dădu seama de asta în clipa aceea, îl găsi pe cel mai bun. O să fie... *super!*

O neînțelegere

Murph și ai lui nu știau o mulțime de lucruri despre noul oraș, dar cel mai important era că nu știau la ce școală avea să meargă Murph. Mama lui încercase să-l înscrie încă înainte să sosească în localitate, dar nu găsisese nicio școală cu locuri disponibile și, pe măsură ce zilele fierbinți de august treceau, devenise tot mai obsedată să-i asigure fiului ei un loc la gimnaziu.

Își petrecea toată seara pe laptop, discutând cu alți părinți ca să descopere indicii. Începu chiar să acosteze mame și tați pe stradă, să-i întrebe ce școală frecventează copiii lor și dacă nu cumva vreun coleg de clasă se gândește să emigreze. Murph se simțea paralizat de rușine. Andy, care era cu cinci ani mai mare, urma să meargă la un liceu din cartier și făcea haz de el: „Ai putea să faci școala acasă. Îți cumpărăm câteva cărți, și-ți pui un ceas să sune când vrei să iei o pauză.”

Lui Murph nu i se părea nimic amuzant – și i se păru și mai puțin când luna august se prefăcu pe nesimțite în septembrie și Andy începu liceul.

– Tu tot pe dinafară ești, frățioare. Scuze! îi zise el ciufulindu-l când ieși pe ușă.

Era cea mai nasoală săptămână din ultima vreme. Murph se ducea cu mama lui la întâlniri cu oficialii tuturor școlilor gimnaziale din oraș. De fiecare dată, pășea supus către biroul directorului, urmărit de priviri curioase din sălile de clasă pline până la refuz. Se așeza tăcut și, după cum fusese instruit, încerca să adopte o mutră cât mai inteligentă. Dar răspunsul era același întotdeauna: trebuiau să mai aștepte.

Apoi, la câteva zile după debutul acestui proces hiperdeprimant, Murph și mama lui erau într-o după-amiază târzie pe stradă, întorcându-se de la cumpărături. Împrejurimile păreau pustii: majoritatea cetățenilor se întorseseră la casele lor și stăteau la masă. Nu departe în fața celor doi, o femeie și un băiat puțin mai mare decât Murph ieșiră de pe o străduță cam întunecoasă, și vocea femeii răsună deodată grijulie:

– Deci, cum a fost la școală azi?